

Lovforslag nr. L 302. Fremsat den 17. juni 1992 af skatteministeren (Fogh Rasmussen)

Forslag

til

Lov om ændring af lov om påligningen af indkomst- og formueskat til staten (ligningsloven) og lov om indkomstskat og formueskat for personer m.v. (personskatteloven)

(Fradrag til fiskere)

§ 1

I lov om påligningen af indkomst- og formueskat til staten (ligningsloven), jf. lovbeholdtgørelse nr. 735 af 5. november 1991, som senest ændret ved lov nr. 347 af 14. maj 1992, foretages følgende ændring:

Efter § 9 F indsættes:

»§ 9 G. Personer, der ved indkomstårets udløb er eller som i løbet af indkomståret har været registrerede som erhvervsfiskere efter saltvandsfiskeriloven, kan ved opgørelsen af den skattepligtige indkomst fradrage 190 kr. pr. påbegyndt havdag ved fangstture af mindst 24 timers varighed. Fradraget vælges for hele indkomståret og kan højst udgøre 41.800 kr. årligt.

Stk. 2. Hvis fradrag foretages efter stk. 1, kan udgifter i forbindelse med erhvervsfiskeri ikke fradrages efter §§ 9 B-9 D. Der indrømmes heller ikke fradrag efter § 13 eller efter § 49, stk. 1, i lov om beskatningen af pensionsordninger

m.v., hvis medlemskabet af fagforeningen m.v. eller arbejdsløhedskassen har tilknytning til beskæftigelsen som erhvervsfisker. For ansatte fiskere træder fradraget endvidere i stedet for fradrag efter § 9, stk. 1. Selvstændige fiskere kan ikke fradrage driftsudgifter, som kan sidestilles med lønmodtagerudgifter efter § 9, stk. 1.«

§ 2

I lov om indkomstskat og formueskat for personer m.v. (personskatteloven), jf. lovbeholdtgørelse nr. 582 af 7. august 1991, som senest ændret ved lov nr. 234 af 8. april 1992, foretages følgende ændring:

I § 3, stk. 2, nr. 1, ændres »ligningslovens §13« til: »ligningslovens §§ 9G og 13«.

§ 3

Skatteministeren fastsætter lovens ikrafttrædelsestidspunkt. Loven har virkning fra og med den 1. januar 1993.

Bemærkninger til lovforslaget

Almindelige bemærkninger

Lovforslaget er en udmøntning af et af punkterne i fiskeriministerens redegørelse af 28. januar 1992 til Folketinget om fiskeripolitikken. Redegørelsen indeholder et forslag om at tilnærme beskatningen af fiskere til beskatningen af søfolk som led i forbedringen af fiskerierhvervets økonomiske situation.

Med den gældende skattelovgivning beskattes fiskere efter samme regler som andre skatteydere. Fiskere er således ikke omfattet af de lempelige beskatningsregler, som gælder for sømænd. Fiskernes særlige arbejdsvilkår ved arbejde på havet kan imidlertid på mange områder sidestilles med sømændenes, herunder specielt, at erhvervets udførelse ofte kræver ophold borte fra hjemmet i længere perioder.

På denne baggrund foreslår regeringen, at beskatningen af erhvervsfiskere tilnærmes beskatningen af sømænd, som sejler i nærfart.

Efter disse regler er sømænd i nærfart berettiget til et særligt fradrag, som er indkomstafhængigt. Fradraget træder i stedet for en række ligningsmæssige fradrag.

Det foreslås, at såvel selvstændige som ansatte fiskere, som er registrerede erhvervsfiskere efter reglerne i saltvandsfiskeriloven, kan vælge at fradrage 190 kr. pr. påbegyndt havdag. Fradraget kan kun regnes for de dage, som indgår i fangstture af mindst 24 timers varighed. En fangsttur anses for afbrudt ved ophold i havn eller på land. Herved vil ordningen kun omfatte fiskere, som er på havet i længere tid ad gangen. De kystfiskere, som sejler ud og kommer hjem samme dag, har arbejdsvilkår, der ikke afviger væsentligt fra personer med arbejde i land. Disse personer holdes derfor uden for fradragsordningen.

Hensigten med at indrømme fradrag pr. havdag i stedet for et indkomstafhængigt fradrag er, at fiskerne herved får adgang til fradrag i forbindelse med enhver fangsttur af længere varighed, selvom den ikke indbringer den forventede fangst/indtægt. Endvidere må det antages at være lettere for fiskerne at forskudsregistrere fradraget på grundlag af antallet

af forventede havdage fremfor at forskudsregistrere fradraget på grundlag af forventet indtægt.

Fradraget skal – også for de selvstændige fiskere – være et ligningsmæssigt fradrag, som kan foretages ved opgørelsen af den skattepligtige indkomst. Fradragsværdien er ca. 52 pct. i en gennemsnitskommune. Ligesom for sømændene foreslås en maksimumgrænse for det årlige fradrags størrelse. Fiskernes fradrag kan således højst udgøre 41.800 kr. årligt svarende til 220 havdage pr. år. Fradraget begrænses ikke af grundbeløbet på 3.000 kr. årligt (3.500 kr. i 1992) i ligningslovens § 9, stk. 1.

Det er hensigten, at ordningen skal notificeres til EF i medfør af EØF-traktatens artikel 93, stk. 3, før loven kan træde i kraft.

Administrative konsekvenser

Forslaget skønnes ikke at medføre nævneværdige administrative konsekvenser for skattemyndighederne.

Provenumæssige konsekvenser

Forslaget skønnes at medføre et provenutab på ca. 50 mill. kr. årligt. Det er herved forudsat, at omkring 3.600 fiskere med et gennemsnitligt årligt antal havdage på 180 bliver omfattet af forslaget.

Kommunernes andel af provenutabet skønnes at udgøre knap 30 mill. kr., og vil primært berøre kommuner med et betydeligt fiskerierhverv.

For finansåret 1993 skønnes provenutabet at udgøre ca. 50 mill. kr.

Det er en forudsætning for forslagets gennemførelse, at der under forhandlingerne om finansloven for 1993 vil blive anvist et beløb til finansiering af provenutabet.

Spaltehenvisninger

Ligningsloven er senest ændret ved lov nr. 347 af 14. maj 1992, jf. Folketingstidende 1991-1992, sp. 7636, 8102, 9653 og 9750; tillæg A sp. 5935.

Personskatteloven er senest ændret ved lov nr. 234 af 8. april 1992, jf. Folketingstidende 1991-1992, sp.

3555, 3984, 7685 og 8315; tillæg A sp. 3409 og B sp. 705 og 849.

Bemærkninger til lovforslagets enkelte bestemmelser

Til § 1

Det særlige sømandsfradrag træder som nævnt i stedet for en række ligningsmæssige fradrag. Det gælder fradrag for lønmodtagerudgifter, befordringsfradrag samt fradrag for fagforeningskontingent og bidrag til arbejdsløshedsforsikring (ligningslovens § 9, stk. 1, §§ 9 B-9 D, § 13 og pensionsbeskatningslovens § 49, stk. 1).

Det foreslås, at de ansatte fiskeres fradrag i princippet skal erstatte de samme fradrag, som det særlige sømandsfradrag erstatter, og som har forbindelse med erhvervelse af indkomsten som erhvervsfisker.

De selvstændige fiskere skal i relation til fradraget så vidt muligt sidestilles med ansatte fiskere. Fradraget for de selvstændige skal således erstatte befordringsfradrag og fradrag for udgifter til kontingent til arbejdsgiverforeninger og A-kassebidrag.

Det foreslåede fradrag erstatter kun den del af kontingentet, som er omfattet af ligningslovens § 13. Udgifter til brancheforeninger m.v. samt kontingenter, der vedrører den erhvervmæssige del af en faglig organisation, anses for driftsudgifter, som er fradragsberettigede efter statskattelovens § 6 a. Disse fradrag berøres således ikke af det foreslåede fradrag. Derudover skal fradraget træde i stedet for de udgifter, som den selvstændige afholder, i det omfang udgifterne ville være omfattet af fradragsbestemmelsen i ligningslovens § 9, stk. 1, hvis udgifterne havde været afholdt af en lønmodtager. Som eksempel på sådanne udgifter kan nævnes udgifter til personligt sødstyr.

Den enkelte fisker vælger fra år til år, om den pågældende vil benytte adgangen til at foretage det særlige fradrag. Fradraget vælges for hele indkomståret. Har fiskeren i løbet af indkomståret for eksempel haft andet arbejde end fiskeri uden at være i anden fagforening, eller har fiskeren været arbejdsløs, kan fagforeningskontingent og A-kassebidrag for sådanne perioder ikke fradrages, såfremt den skattepligtige vælger det særlige fradrag.

Har fiskeren derimod andet arbejde og i denne forbindelse er medlem af en anden fagforening, har fiskeren fradrag for dette kontingent. Det samme gælder befordringsfradrag og lønmodtagerudgifter ved andet arbejde.

Til § 2

Ændringen i personskatteovens § 3, stk. 2, nr. 1, sikrer, at fradraget for de selvstændige fiskere alene foretages ved opgørelsen af den skattepligtige indkomst ligesom for ansatte fiskere.

Til § 3

Det foreslås, at loven har virkning fra og med 1. januar 1993.

Da det er hensigten at lade den foreslåede ordning notificere til EF i medfør af EØF-traktatens artikel 93, stk. 3, om statsstøtte, kan loven ikke træde i kraft, før Kommissionen har godkendt ordningen.

Derfor foreslås det, at skatteministeren bemyndiges til at fastsætte tidspunktet for lovens ikrafttrædelse.

Kommissionen har i første omgang 2 måneder til at reagere på notifikationen, men der vil kunne gå længere tid, hvis Kommissionen ikke umiddelbart kan acceptere ordningen.